

[Landbrugsministeren.]

Imødekommen af Anmodningen følgelig maatte blive, at man gik op med Minimumsfragten.

Dertil kommer for det tredje, at jeg, da jeg havde faaet disse Ting at vide ved selv at granske Sagen, som jo ikke er saa ganske ringe, da den har strakt sig over mange Aar, stillede Forespørgsel til Hedselskabet om, hvilket Beløb der kunde spares, hvis man gik tilbage til en Forhøjelse af Minimumsfragten til 10 eller 15 Kr. Jeg fik det Svar, at det ingen nævneværdig Betydning havde, og da jeg igen spørger for at faa at vide, hvor meget det drejede sig om, selv om det kun var af ringe Betydning, faar jeg den Oplysning, at det vilde blive ca. 200 000 Kr.

Efter alt dette vil jeg hævde, at Hedselskabet i denne Sag er optraadt paa en for ensidig Maade, idet det har givet Udtryk for, at deres Opmærksomhed ikke tilstrækkelig har været henvendt paa Skatteydernes Interesser og ej heller paa de 205 000 Landmænds, som ikke faar een Øre af Statstilskuddet til Udkørsel af deres Mergel.

Jeg vil nu gerne spørge det ærede Medlem Hr. Krag, om han fortsat mener, det er rigtigt, at et Par Tusind Landmænd faar $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. i Statstilskud, og at 205 000 Landmænd ingenting faar. Mener det ærede Medlem, det er rigtigt og forsvareligt, at Tilskuddet fordeles saaledes, at enkelte Landmænd faar 5 000—10 000, ja, op til 15 000 Kr. aarlig i Statstilskud, eller mener det ærede Medlem, at det er at se alsidigt paa Sagen overfor Skatteyderne, at 89 Landmænd tilsammen faar $\frac{1}{4}$ Mill. Kr.? Mener det ærede Medlem endelig, at det er en forsvarlig Ordning, at det udelukkende er de Landmænd, som bor paa den magre Jord, der faar Statstilskud, selv om der er mange, der bor paa den fede Jord, der er langt fattigere end de, der faar Tilskud. Tilskuddet fordeles ikke til fattige Landmænd, det fordeles til rige, velhavende og fattige mellem hinanden. Mener det ærede Medlem, at det er forsvarligt at fortsætte paa den Maade, at kun et Par Tusind Landmænd faar Tilskud, og at alle de andre ikke faar noget?

Jeg kommer dernæst til mine Udtalelser i Finansudvalget. Da man i Finans-

udvalget spurgte mig, hvorledes jeg saa havde tænkt mig, at vi skulde skaffe de 200 000 Kr. til Veje, svarede jeg, at jeg havde under Overvejelse at søge Beløbet bevilget paa anden Maade, men der blev ikke nævnt et eneste Ord om, at det skulde ske paa Tillægsbevillingsloven. Jeg tør nok hævde, at ingen af de tilstedeværende skal kunne sige noget andet end det, jeg her har sagt. Jeg kunde ganske simpelt ikke sige andet, naar jeg var vel vidende om, at det foreliggende Forslag, hvorpaa Bevillingen var optaget, 2 Timer efter vilde blive fremsat.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Ved det store Børsmøde forleden fremkom Professor, Dr. juris Sindballe med en saare interessant Redegørelse for Forskellen mellem at lyve og tale Usandhed. Nu vil man vel, nok sige, at dette ligger udenfor, hvad vi her skal drøfte, men jeg kan ikke nægte, at jeg kom til at tænke derpaa ved den højtærede Statsministers Udtalelse om, hvorledes han efter hele den Maade, hvorpaa Arbejdet var lagt til Rette, hvorpaa Udvalget var indkaldt for at gøre Arbejdet færdigt med Beretningsafgivelse, gik til Partiformændene og sagde, at netop de og de Sager laa i Landstinget. Jeg tror derfor, at den højtærede Statsminister ikke vil bestride, at hvis der var bestemte Sager, paa hvis Gennemførelse Regeringen lægger overordentlig stor Vægt, saa var Hensigten aabenbar for alle. (*Statsministeren* [Stauning]: Nej!). Ja, den højtærede Statsminister vil altsaa benægte det, og derved nærmer man sig altsaa et andet Problems Drøftelse.

Formanden: Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ved sin Udtalelse ikke vil sigte den højtærede Statsminister enten for at lyve eller for at tale Usandhed.

Christmas Møller: Jeg vil have Lov til at sige til den højtærede Formand, at jeg maa ogsaa have Lov til at tilkendegive mit Indtryk af de paagældende Forhold. Og endelig vil jeg gerne sige til . . .